

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Janem Passerem v právní věci žalobce: **M. D.**, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2010, čj. CPR-6894-2/ČJ-2010-9CPR-V234, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2011, čj. 11 A 191/2010 - 32,

t a k t o :

- I.** Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II.** Řízení **se p ř e r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2010, čj. CPR-6894-2/ČJ-2010-9CPR-V234, žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Odboru specializovaných činností, Oddělení pátrání, ze dne 25. 4. 2010, čj. CPPH-7695/ČJ-2010-004003, kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci uloženo správní vyhoštění. Tímto rozhodnutím bylo současně stanoveno, že po dobu tří let nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, a že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí.

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který je rozsudkem ze dne 5. 4. 2011, čj. 11 A 191/2010 - 32, pro nezákonnost zrušil.

3. K žalobní námitce, že správní orgán prvního stupně porušil povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem České republiky, se zásadami a principy činnosti správních úřadů, a také povinnost své rozhodnutí dostatečně odůvodnit, městský soud konstatoval, že její formulace stojí na samé hranici přezkoumatelnosti a neumožnila jednoznačně určit vlastní obsah dané námitky. Městský soud podle svého vyjádření mohl v důsledku těchto skutečností přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu této námitky do jisté míry obecným způsobem a blíže se mohl zabývat jen těmi námitkami, které byly svojí určitostí a srozumitelností k tomu působivé.

4. Městský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že se správní úřad nedostatečně vypořádal s otázkou vycestování žalobce, když vycházel pouze z jednoho zdroje, tj.

Závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky, a kdy navíc žalobce nemohl využít svého práva vyjádřit se ke všem relevantním skutečnostem a důvodům, pro které se nemohl vrátit do země původu. Soud vyslovil, že žalovaná dostala své povinnosti zkoumat, zda je vycestování žalobce do země původu možné a zda mu v případě návratu nehrozí vážná újma. Vzhledem k tomu, že z obsahu žaloby nebylo zřejmé, jaké konkrétní informace si měl správní úřad vyžádat ani z jakých okolností žalobce vyvozoval obavu z vážné újmy, městský soud dospěl k závěru o jisté účelovosti tohoto tvrzení. K námitce žalobce, že jeho vyhoštění bylo v rozporu s mezinárodními závazky ve smyslu § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, městský soud závěrem poznamenal, že i na tomto místě žalobce pouze obecně konstatoval různá ustanovení mezinárodních právních předpisů, aniž by upřesnil, z jakých skutkových či právních okolností tento závěr dovodil.

5. Žalobní námitka, že z výroku rozhodnutí o správním vyhoštění musí vyplývat přesný a úplný popis protiprávního jednání, v němž je spatřován důvod uloženého vyhoštění, a že je tedy nutné trvat na kvalifikaci skutkové podstaty protiprávního jednání v rozsahu, jaký vyžaduje výrok rozhodnutí soudu nebo správního orgánu v trestní či přestupkové věci, nemá podle názoru městského soudu oporu v právních předpisech. S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu vyslovil, že institut správního vyhoštění nemá povahu trestu ani žádné jiné sankce. Z rozhodnutí správního orgánu je přitom dle městského soudu patrné, že žalobci bylo vyhoštění uloženo dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, a že důvodem pro takovou právní kvalifikaci byla skutečnost, že žalobce po uplynutí doby legálního pobytu na území České republiky neopustil území státu a téměř osm let se zde zdržoval neoprávněně, aniž by se jakkoliv pokusil o legalizaci svého pobytu. Byť tedy nebyl popis konkrétního jednání žalobce uveden přímo ve výroku rozhodnutí, nemohla tato okolnost způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

6. Městský soud posoudil jako částečně důvodnou žalobní námitku, že z rozhodnutí žalované ohledně stanovení doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, není zřejmé, zda a jakým způsobem vzal v úvahu zákonem určená hlediska. Doba tří let se městskému soudu jevila vzhledem k jednání žalobce jako přiměřená. Jelikož pak žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí stanovenou dobu blíže neodůvodnila, městský soud v tomto sice spatřil vadu, avšak s ohledem na výše uvedené nemělo podle jeho názoru toto pochybení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

7. Novelizace zákona o pobytu cizinců provedená zákonem č. 428/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 428/2005 Sb.“), sice nově upravila znění § 118, avšak podle závěru městského soudu z ní nevyplývá, že by mohlo dojít k přerušení běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci žalovaná ani správní orgán prvního stupně neodůvodnily, na základě jakého ustanovení dospěly k závěru, že předmetná doba je vázána na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, městský soud shledal napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Závěrem dodal, že s přerušením lhůty zákon o pobytu cizinců v žádném ustanovení nepočítá, a názor žalované tak nemá oporu v zákoně.

III.

8. Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti výroku I. rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

9. Stěžovatelka měla za to, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedošlo k nezákonnému stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, a odkázala přitom na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011 [myšleno zřejmě rozhodnutí tohoto soudu čj. 1 As 106/2010 - 74 – pozn. Nejvyššího správního soudu]. Uvedla, že zákon o pobytu cizinců sice výslovně nestanoví, že lhůta, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, je shodná s dobou vykonatelnosti, nicméně v § 118 odst. 1 explicitně ukládá správnímu orgánu povinnost stanovit tuto lhůtu, a tím tedy upravuje i jeho oprávnění určit její počátek a konec. Ze zásadní změny právní úpravy dovodila stěžovatelka úmysl zákonodárce, aby daná lhůta nově neběžela v době, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné. Dospěla tak k závěru, že odložením vykonatelnosti takového rozhodnutí se běh uvedené lhůty staví. Podle stěžovatelky tedy správní orgán oprávněně stanovil, že lhůta, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Závěrem konstatovala, že v opačném případě by institut správního vyhoštění pozbyl svého smyslu, neboť právě v takto určené lhůtě je realizován samotný účel vyhoštění.

IV.

10. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka svoji žádost nikterak neodůvodnila, však zdejšímu soudu nezbylo než uvedený návrh bez dalšího zamítnout (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2003, čj. 1 Ads 10/2003 - 52, č. 46/2004 Sb. NSS). Nadto Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani v případě konkrétního odůvodnění by tento návrh zřejmě nemohl být úspěšný, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by rozsudek krajského soudu mohl mít ve smyslu § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. takové právní následky, které by pro stěžovatelku znamenaly nenahraditelnou újmu.

V.

11. Nejvyšší správní soud při předběžném posouzení věci zjistil, že první senát zdejšího soudu předložil usnesením ze dne 2. 2. 2011, čj. 1 As 106/2010 - 74 (veškerá rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), rozšířenému senátu k posouzení otázku, zda se staví běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, po dobu, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné, jestliže bylo dané rozhodnutí vydáno podle zákona o pobytu cizinců ve znění po novelizaci provedené zákonem č. 428/2005 Sb. První senát v této otázce dospěl k právnímu závěru odlišnému od právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2011, čj. 8 As 69/2010 - 163.

12. Z výše uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud prozatím nemůže o podané kasační stížnosti meritorně rozhodnout, neboť její posouzení závisí na rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 106/2010.

13. Nejvyšší správní soud proto výrokem II. rozhodl v souladu s § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. o přerušení řízení, a to až do pravomocného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 106/2010.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. září 2011

JUDr. Jan Passe
předseda senátu